

ת"פ 43245/08/20 - מדינת ישראל נגד סאבר קוואסמי, סברי קוואסמי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 43245-08-20 מדינת ישראל נ' קוואסמי (אחר/נוסף) ואח'

בפני	כבוד השופט אברהם רובין
בעניין:	המאשימה
	נגד
	הנאשמים
	1. סאבר קוואסמי
	2. סברי קוואסמי
	מדינת ישראל

גזר דין

העבירות בהן הורשעו הנאשמים

1. ביום 14.7.21 הורשעו הנאשמים, שני אחים, סאבר קוואסמי, יליד 1.5.92 (להלן: "**נאשם 1**"), וסברי קוואסמי, יליד 19.2.86 (להלן: "**נאשם 2**"), על יסוד הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות שונות. נאשם 1 הורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בצוותא - עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), בצירוף סעיף 29 לחוק, ובעבירה של ניסיון לתקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק בצירוף סעיף 25 לחוק. נאשם 2 הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, ובעבירה של נשיאת נשק ותחמושת - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק יחד עם סעיף 144(ג)(1) לחוק. בנוסף לכך, הורשעו שני הנאשמים בעבירה של פציעה בצוותא - עבירה לפי סעיף 334 לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק.

עובדות כתב האישום

2. בין משפחת הנאשמים למשפחתם של מ.ח. (להלן: "**נפגע העבירה הראשון**"), ומ.ע. (להלן: "**נפגע העבירה השני**") (ביחד יכונן שני נפגעי העבירה: "**המתלוננים**") קיים סכסוך.

ביום 3.8.20 בסמוך לשעה 16:00, הגיעו הנאשמים אל בית המגורים של המתלוננים ברכב אשר לוחיות הזיהוי שלו מטושטשות. בהגיעם למקום, יצאו השניים מן הרכב, כאשר נאשם 1 החזיק במוט ברזל ונאשם 2 החזיק באקדח טעון במחסנית עם כדורים בקליבר 9 מ"מ. נאשם 1 ניסה להכות את מ.ע. בראשו, אך אחד הנוכחים במקום הצליח להדוף את נאשם 1 ולמנוע זאת ממנו. באותו הזמן, דרך נאשם 2 את האקדח וירה מספר יריות באוויר. בתגובה, חלק מהנוכחים, ביניהם המתלוננים, החלו להימלט מהמקום. נאשם 2 הבחין בבריחתם של המתלוננים, רדף אחרי מ.ח. וירה לעברו שתי יריות. שני הכדורים פגעו בשתי הירכיים העליונות של מ.ח. וגרמו לו ליפול ארצה כשהוא מדמם. לאחר שירה במ.ח. נמלט נאשם 2 מהמקום, תוך שהוא יורה שוב מספר יריות. במהלך בריחתו נתקל נאשם 2 במ.ע. והכה אותו ברגלו הימנית. מיד לאחר מכן, עלה נאשם 1 לרכב ונמלט אף הוא מהמקום.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, פונה מ.ח. לבית החולים כשהוא מחוסר הכרה, וסובל מפגיעה ורידית ועצבית ברגל שמאל. למ.ע. נגרמה המטומה קלה מאוד ונפיחות בשוק רגלו הימנית.

תסקירי שירות המבחן

3. כאמור לעיל, הנאשמים אחים. לבקשת באי כוחם של הנאשמים, נערכו בעניינם תסקירים של שירות המבחן. יצוין כי נאשם 1 שוחרר בתנאים ואילו הנאשם 2 עצור עד לתום ההליכים.

4. אביהם של הנאשמים הלך לעולמו לפני כעשרים שנה, ובעקבות זאת סבלה משפחת הנאשמים ממצוקה כלכלית. נאשם 1 סיים 8 שנות לימוד בלבד. לאחר שעזב את בית הספר עבד נאשם 1 בתחום מכונאות הרכב ולאחר מספר שנים החל לעבוד כאינסטלטור באופן עצמאי. עובר למעצר לא עבד נאשם 1 בשל מגיפת הקורונה. לפני כשלוש שנים היה נאשם 1 מעורב בתאונת דרכים בה הוא נפגע בראשו. הנאשם מסר לשירות המבחן, כי הפגיעה בראש לא הייתה ממשית, אך גם כיום הוא סובל מכאבי ראש ונוטל משככי כאבים.

לנאשם 1 יש עבר פלילי תעבורתי בדמות 6 הרשעות קודמות, בגין הוא ריצה עונשי מאסר. הרישום הפלילי התעבורתי לא הוגש, אך אין עליו מחלוקת. לנאשם 1 אין לו עבר פלילי אחר.

לדברי שירות המבחן נאשם 1 ביטא הכרה חלקית בביצוע העבירות בהן הוא הורשע. נאשם 1 שלל סכסוך מתמשך בינו לבין המתלוננים, וטען כי כוונתו וכוונת הנאשם 2 הייתה להפחיד את המתלוננים.

בשיחה עם המתלוננים מסרו אלו כי הסכסוך בין המשפחות הסתיים בסולחה, וכי כיום המתלוננים נמצאים בקשר עם הנאשמים.

כגורמי סיכון להישנות עבירות מונה שירות המבחן את מאפייני אישיותו הילדותית והלא מגובשת של הנאשם 1, את הקושי שלו לשקול את חומרת מעשיו טרם ביצועם, ואת חשיפתו לסביבה חברתית בעלי מאפייני התנהגות שוליים. לדברי שירות המבחן, כאשר נאשם 1 חש סולידריות משפחתית הוא מתקשה לזהות מצבי סיכון בסביבתו ועלול לפעול באופן אימפולסיבי.

כגורמי סיכוי ציין שירות המבחן את ההתרשמות כי העבירות שביצע הנאשם 1 הן בבחינת חריג להתנהגותו בדרך כלל, את ההכרה הראשונית של הנאשם 1 במעשיו ואת חרטתו עליהם, ואת שאיפתו של הנאשם 1 לנהל חיים נורמטיביים.

בסיכומם של דברים מעריך שירות המבחן, כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו של נאשם 1 הוא בינוני, וכי מידת החומרה ככל שהנאשם 1 יחזור להתנהג באלימות, אף היא בינונית.

שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב בהליך טיפולי אך הוא סירב לכך, כיוון שלדבריו הוא הפיק לקחים ואינו נזקק לטיפול. לאור זאת, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית או בהמלצה לעניין העונש.

5. נאשם 2 נשר מהלימודים בגיל 14 בעקבות פטירת אביו, זאת לאחר שסיים 7 שנות לימוד. עובר למעצרו עסק נאשם 2 בעבודות מזדמנות ובעבודות אינסטלציה.

להתרשמות שירות המבחן, מות אביו של נאשם 2 היווה עבור הנאשם חוויה קשה וטראומטית, שהביאה אותו להתחבר עם חברה שולית, עמה היה מעורב בביצוע עבירות קודמות. לנאשם 2 שלוש הרשעות קודמות. הרשעתו האחרונה של הנאשם 2 היא משנת 2011 בעבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות, היזק לרכוש במזיד וגניבה. בגין הרשעה זו נגזר על נאשם 2 עונש של 15 חודשי מאסר בפועל. הרשעתו השנייה של הנאשם היא משנת 2009, בעבירות של הסעת שב"חים, נהיגה פוחזת, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, גניבת רכב, איומים והיזק במזיד לרכוש. בגין הרשעה זו נגזר על נאשם 2 עונש של 28 חודשי מאסר בפועל. הרשעתו השלישית של הנאשם 2 היא משנת 2006 בעבירות של פריצה לרכב והחזקת אגרופן. בגין הרשעה זו נגזר על הנאשם 2 עונש של 4 חודשי מאסר על תנאי.

לאחר תקופת מאסרו האחרונה הנאשם 2 התחתן ולדברי משפחתו מאז הוא מבלה את מרבית זמנו עמם.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 מקבל על עצמו אחריות לביצוע העבירות בהן הוא הורשע, אך הוא מקל ראש בנוגע למשמעות חומרתן.

כגורמי סיכון ציין שירות המבחן כי להתרשמותו בעת משבר מתקשה נאשם 2 לשלוט בדחפיו ולהפעיל שיקול דעת. שירות המבחן התרשם כי דפוסי החשיבה של נאשם 2 מאופיינים בקונקרטיות, וגבולותיו הפנימיים מטושטשים, זאת לצד צורך בהוכחת מסוגלות גברית ונטייה להיגרר לחברה שלילית. עם זאת, ציין שירות המבחן, כי הנאשם 2 לא היה מעורב בפלילים מאז שנת 2011, כי הוא שואף לתפקוד תקין, וכי הוא הצליח בעבר להשתלב בעבודה ולפרנס את עצמו ואת משפחתו. שירות המבחן העריך כבינונית את רמת הסיכון להישנות מעורבות של נאשם 2 בעבירות אלימות, ואת חומרת העבירות, ככל שיבוצעו כאלו, כבינונית.

בסיכומו של דבר המליץ שירות המבחן, כי לעת גזירת העונש יביא בית המשפט בחשבון מחד את חומרת העבירות, את השלכותיהן הקשות, ואת העובדה כי נאשם 2 נוטה לטשטש את חומרת פגיעתו באחר, ומאידך את העובדה שנערכה סולחה בין המשפחות, את הרגיעה שחלה ביחסים בין המשפחות ואת האפקט ההרתעתי של המעצר הארוך בו שוהה הנאשם 2.

ראיות הצדדים לעונש

6. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה גיליון הרישום פלילי של נאשם 2 (תע/1).

מטעם הנאשמים הוגש מסמך סולחה (נע/1).

כמו כן העיד מטעם נאשם 2 המתלונן מ.ח. אשר נורה באירוע. מ.ח. מסר כי הוא והנאשמים בני אותה משפחה, וכי הם מבקרים זה את זה. מ.ח. אף אמר: "אני סולח לו ואין בלבי שום דבר נגדו", וביקש להקל בעונשו של נאשם 2.

טענות המאשימה לעונש

7. בעיקרי הטענות שהגישה המאשימה נטען, כי במעשיהם פגעו הנאשמים בערכים המוגנים של שלמות הגוף ותחושת הביטחון האישי והציבורי, זאת בין היתר על רקע השימוש שנעשה בנשק חם במהלך האירוע. המאשימה הפנתה

בטיעוניה לפסיקה הקובעת כי יש להחמיר בענישה בעבירות אלימות ובעבירות נשק.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המאשימה הדגישה כי הנאשמים תכננו את הפגיעה במתלוננים ובסובבים אותם, לאחר שבחרו לפתור את הסכסוך עמם בדרך אלימה ומסוכנת. המאשימה עמדה על הנזק הפוטנציאלי החמור שכרוך בשימוש בכלי נשק, כפי שנעשה באירוע נושא דיונו. המאשימה הדגישה, כי במקרה דנא נגרם בפועל לאחד המתלוננים נזק גוף משמעותי לאחר שהוא נורה ברגליו. המאשימה עמדה על כך ששני הנאשמים נמלטו מזירת האירוע בלי להזעיק עזרה, וכי כלי הנשק בו נעשה שימוש באירוע לא נמצא. המאשימה טענה כי על אף שהנאשמים לא הורשעו באותן עבירות, הרי שיש להביא בחשבון כי שניהם הגיעו יחד לאירוע במטרה לפגוע במתלוננים. לנוכח האמור טענה המאשימה, כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 על 3-5 שנות מאסר בפועל וכי בעניינו של הנאשם 2 יש להעמיד את המתחם על 5-8 שנות מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית.

במסגרת ההתייחסות לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה טענה המאשימה, כי לנוכח חומרת מעשיהם של הנאשמים, ובכלל זה הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיהם, אין להעניק משקל רב לעובדה שנערכה סולחה בין המשפחות. לנוכח הודאתם של הנאשמים, לנוכח עברו הנקי של נאשם 1, ולעומת זאת עברו הפלילי של נאשם 2, ולנוכח האמור בתסקירים, טענה המאשימה כי ראוי למקם את עונשו של נאשם 1 בתחתית מתחם העונש ההולם, וכי את עונשו של נאשם 2 יש למקם לכל הפחות במחצית המתחם. לפיכך טענה המאשימה, כי ראוי לגזור על נאשם 1 עונש של 3.5 שנות מאסר, וכי ראוי לגזור על נאשם 2 עונש של 7 שנות מאסר. עוד טענה המאשימה, כי יש לגזור על הנאשמים עונש של מאסר על תנאי וקנס, וכי יש לחייבם בפיצוי נפגעי העבירה.

טענות נאשם 1 לעונש

8. ב"כ הנאשם 1 הדגישה כי כתב האישום המתוקן לא מייחס לנאשם 1 אחריות לירי שביצע נאשם 2, ואף לא ידיעה על כך שנאשם 2 הגיע למקום עם כלי נשק. לפיכך טענה ב"כ נאשם 1, כי הפסיקה שהגישה המאשימה איננה מתאימה לעניינו של נאשם 1. ב"כ נאשם 1 עמדה על כך שהוא נעדר עבר פלילי, ועל כך שלפי התסקיר ההתנהגות הפלילית לא מאפיינת אותו. לאור זאת, ולנוכח העובדה שנאשם 1 שהה כחודשיים וחצי במעצר מלא, ולאחר מכן במעצר בית ללא הפרות, על אף שלא הותר לו לצאת לעבוד, טענה ב"כ נאשם 1 כי האינטרס הציבורי איננו מחייב לגזור על נאשם 1 מאסר בפועל, מה גם שבהתאם להחלטת ממשלה 1840 יש להעדיף עונש חלופי שאינו מאסר, ככל שיש אפשרות כזו. לטענת ב"כ נאשם 1, עונש של מאסר בפועל עלול לא רק ליצור "**בלגאן משפחתי**", אלא גם להזיק לאינטרס הציבורי, בכך שיגדיל את הסיכון שנאשם 1 יחבור לחברה שולית ויאמץ אורח חיים עברייני. לטענת ב"כ נאשם 1, הוא מעולם "**לא קיבל הזדמנות אמיתית לשיקום**", זאת לאור נסיבות חייו הקשות, לרבות מות אביו בגיל צעיר ואי ידיעת קרוא וכתוב. ב"כ נאשם 1 הוסיפה וטענה, כי העובדה שהנאשם 1 ביקר את נפגע העבירה לאחר ששוחרר מהמעצר וזכה לביקורים מצד משפחתו של נפגע העבירה במעצר הבית, מעידה על לקיחת אחריות ואמפתיה לנפגע העבירה, דבר אשר לא קיבל ביטוי בתסקיר שירות המבחן בשל פערי תרגום. עוד טענה ב"כ נאשם 1, כי כעולה מתסקיר המבחן, נאשם 1 היה מעורב בתאונת דרכים בה נגרמה לו פגיעת ראש, ואולי אף הנמכה קוגניטיבית שפגעה בשיקול דעתו. אשר על כן, טענה ב"כ נאשם 1, כי ראוי לגזור עליו לכל היותר עונש של עבודות שירות בתוספת עונשים נלווים.

טענות נאשם 2 לעונש

9. ב"כ נאשם 2 הדגיש שהגעתו של המתלונן מ.ח. להעיד בבית המשפט מרצונו החופשי לטובת נאשם 2, אינה דבר שגרת. לדברי ב"כ נאשם 2, הסכסוך בין הנאשמים לבין המתלוננים היה סכסוך נקודתי בנוגע ליחסיהם של בני זוג משתי המשפחות, והסכסוך הסתיים כשבני הזוג חזרו לגור יחד. ב"כ נאשם 2 הדגיש, כי נאשם 2 הודה בהזדמנות הראשונה ולקח אחריות למעשיו, אשר נבעו מכך שאחרים גרמו לו להתלהם. ב"כ נאשם 2 הוסיף שלסולחה בין המשפחות יש לתת משקל רב לנוכח העובדה שמאז הסולחה לא התרחשו אירועים אלימים בין המשפחות, מה שמוכיח כי הסולחה אמתית ואפקטיבית. ב"כ נאשם 2 טען כי בתסקיר נפלה טעות בכך שנאמר כי נאשם 2 הורשע בעבר בעבירת אלימות, והוא הדגיש כי הנאשם 2 לא הסתבך בפלילים מאז שנת 2011. לטענת ב"כ נאשם 2, העבירות בהן הורשע הנאשם בעבר לא דומות לעבירות בהן הוא הורשע עתה. בעניין הפיצוי לנפגעי העבירה, הפנה ב"כ נאשם 2 לכך שבמסגרת הסולחה שלמו הנאשמים למתלוננים פיצוי בסך של 10,000 דנר. ולבסוף הזכיר ב"כ נאשם 2, כי נאשם 2 עצור מאז חודש אוגוסט 2020 וכי הוא עובר תהליך שיקומי במהלך מעצרו. בסיכומם של דברים טען ב"כ נאשם 2, כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, ולגזור עליו עונש מרתיע של 18-24 חודשי מאסר בפועל.

דברי הנאשמים

10. בתום שמיעת הטיעונים לעונש מסרו הנאשמים את דבריהם.

נאשם 1 מסר בקצרה כי הוא מתנצל על מה שקרה וכי הוא מוכן להיות בטיפול.

נאשם 2 התנצל בפני בית המשפט ובפני מי שנפגע ממנו, אמר שלא יחזור על הטעות שעשה, ושהוא מעוניין לחזור לגדל את הילדים שלו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם - הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

11. במעשיהם פגעו הנאשמים במעשיהם בערכים המוגנים שעניינם שלום גופו של האדם ובטחונו האישי. רבות דובר בפסיקה על חשיבותם של ערכים מוגנים אלו, ועל חומרת הענישה המתחייבת מכך:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, תופעה שפוגעת בסדר החברתי וחותרת תחת ערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו (ראו: ע"פ 2951/12 ביאדסה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.8.2012); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 (10.11.2009)). לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה שיש בה כדי להעביר מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים" (ע"פ 6560/15 נסראלדין סריס נ' מדינת ישראל (2.5.16))

(ע"פ 217/14 חאפז אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.05)).

חשיבות הערכים המוגנים האמורים באה לידי ביטוי גם בעונש שנקבע בצד העבירות בהן הורשעו הנאשמים: 14 שנות מאסר לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בה הורשע הנאשם 1, ועשרים שנות מאסר לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בה הורשע הנאשם 2.

אשר לעבירות הנשק והתחמושת בהן הורשע נאשם 2, הנחיית פסיקת בית המשפט העליון, במיוחד מעת האחרונה, ברורה - יש להחמיר את הענישה בעבירות אלו:

"בית משפט זה הדגיש בפסיקתו פעם אחר פעם, כי עבירות הנשק הפכו לחזון נפרץ, המביא לעיתים מזומנות לפגיעה בחיי חפים מפשע. בהתאם לכך, בית משפט זה שב וקבע כי החמרת הענישה בגין עבירות אלו היא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי להרתעת הציבור מפני ביצוען..."

לגישה מחמירה זו מתווספת חומרה יתירה בענייננו בגין העובדה כי המשיב לא פעל להסגרת הנשק בו השתמש לידי המשטרה עד עצם היום הזה. כפי שציינתי בעבר, כלי נשק אשר אינם נמצאים בידי רשויות החוק עלולים לשמש לפעילות עבריינית המסכנת את שלום וביטחון הציבור, ואף לשרת גורמים עוינים לפעילות על רקע ביטחוני..."

(ע"פ 6068/21 מדינת ישראל נ' אברהים פקיה (19.12.21). וראו גם - ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו עבסה (23.1.22); ע"פ 8869/21 מדינת ישראל נ' אברהים קואסמה (13.3.22)).

ובאותה רוח נפסק, כי יש להחמיר בעונשם של מי שבוחרים ליישב סכסוכים תוך שימוש בנשק:

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם...."

בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חם, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים"

(עפ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (5.11.19)).

בענייננו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, זאת לנוכח הפציעות שנגרמו בפועל לנפגעי

העבירה.

מתחם העונש ההולם - מדיניות הענישה הנהוגה

12. המאשימה הפנתה למספר פסקי דין בהם נגזרו עונשי מאסר ממושכים על מי שבצעו עבירות אלימות באמצעות נשק. כפי שנראה להלן, נסיבותיהם של חלק מפקי הדין הללו חמורים מנסיבות המקרה שלפנינו.

בע"פ 8721/14 **מוחמד אבו לבן נ' מדינת ישראל** (15.9.16), נדון עניינו של מערער שלאחר שארוסתו בטלה את האירוסין עמו, ירה מספר יריות לעבר שלושה מאחיה בתוך שכונת מגורים, תוך סיכון אחרים. אחד האחים נפגע ברגלו ושכנה נפגעה מכדור בגבה. המערער הורשע בשתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירה של נשיאת נשק. על הנאשם נגזר עונש של 9.5 שנות מאסר, בין היתר על רקע העובדה שבעבר הוא ביצע מעשים דומים, הביע על כך צער וחרטה, ובכל זאת חזר לסורו. ערעורו של המערער על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 843/15 **יוסי מנחם נ' מדינת ישראל** (30.11.15), נדון עניינו של מערער בן 22, שהסתכסך עם פקיד קבלה שסירב לתת לו הנחה. המערער ירה בפקיד הקבלה מטווח קצר ברגלו ובבטנו וגרם לו לנכות צמיתה. לאחר ניהול הוכחות בבית המשפט המחוזי נגזר על המערער עונש של 10 שנות מאסר, בתוספת הפעלת מאסר מותנה בן שנה וחצי מתיק קודם. בשל שיקולי שיקום, החליט בית המשפט העליון לחפוף חלקית בין עונש המאסר למאסר המותנה, ולבסוף נקבע כי המערער ירצה 10.5 שנות מאסר.

בע"פ 6359/18 **מדינת ישראל נ' אלחמד מחאמיד** (11.4.19), נדון עניינו של משיב שהורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות חבלה בכוונה מחמירה והחזקת נשק. באותו מקרה שמע המשיב כי המתלון מתכנן לפגוע בו, וכשהגיע המתלון למפגש פיוס בין השניים המתין לו המשיב כשברשותו רובה ציד. המשיב ירה במתלון ופצע אותו בברך ימין. המתלון נזקק למספר ניתוחים ולשיקום ארוך. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב עונש של 5 שנות מאסר. ערעורה של המדינה על קולת העונש התקבל ועונשו של המשיב הוחמר ל-6 שנות מאסר.

בע"פ 517/19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (5.2.19), נדון עניינם של שלושה נאשמים שעל רקע קטטה בין מאבטחי מסעדה לבין שניים מאורחיה, החלו לירות לכל עבר בתוך המסעדה. במהלך האירוע נורה אחד מעובדי המסעדה ברגליו, ונגרמו לו חבלות חמורות ונכות צמיתה. הנאשמים נעצרו כחצי שעה לאחר האירוע כשברכבם נמצאו אקדחים, מחסניות, וסכינים. ברכב. לאחר ניהול הוכחות הורשעו המערערים בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, נשיאת נשק והובלת נשק. על הנאשמים נגזרו עונשים של 6, 7.5 ו-9 שנות מאסר.

בע"פ 4344/18 **אשרף גאבר נ' מדינת ישראל** (16.8.19), נדון עניינו של מערער אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק ותחמושת שלא כדין, זאת לאחר שבשל ריב משפחתי הוא נטל כלי ירייה וירה 7 יריות לכיוון אביו של המתלון. המתלון רץ לעבר הנאשם כדי למנוע פגיעה באביו, נכנס לטווח הירי, ונפגע מקליע בשוק רגלו השמאלית אשר נשברה. בין הצדדים נחתמה סולחה, אך היא לא הוצגה בפני בית המשפט. הנאשם נדון ל-5 שנות מאסר בפועל, וערעורו על חומרת העונש נדחה.

13. ב"כ נאשם 2 הפנה למספר פסקי דין בהם נגזרו עונשים קלים יחסית על מי שהורשעו בעבירות אלימות תוך שימוש בנשק.

בת"פ 17941-11-18 **מדינת ישראל נ' נגאר** (6.7.20), נדון עניינו של נאשם צעיר בן 20, אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת שלא כדין, וחבלה חמורה, לאחר שירה במתלון מטווח כחצי מטר באקדח, ירייה שפגעה ברכו הימנית. המתלון סבל מדימום עורקי ואושפז ליומיים. על הנאשם נגזר עונש של 2.5 שנות

מאסר בפועל בצירוף לעונשים נלווים.

בע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל** (5.8.13), נדון מערער שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת נשק שלא כדין, ונשיאה והובלת נשק, לאחר שעקב סכסוך משפחתי, ירה באקדח 3-4 יריות לכיוון רגליו של המתלונן. היריות פגעו ברגלי המתלונן, אשר נזקק לניתוח. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 42 חודשי מאסר בפועל. ערעורו של המערער על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 7069/20 **אבו חדיר נ' מדינת ישראל** (21.10.14), נדון עניינו של מערער שהורשע במסגרת הסדר טיעון לאחר שיחד עם שלושה אחרים תקפו את המתלונן, אשר חשדו בו שהוא אחראי לאירועי אלימות כלפי המערער, אחיו, ואחד האחרים. הם ארבו לו בשלושה רכבים בסמוך לביתו, חסמו את דרכו, ניגשו לרכבו ואז החלו חילופי יריות בין המתלונן למערער במהלכו נפצעו שניהם ועוד אחד. למתלונן נגרמו שלושה פצעי ירי בחזהו ופצעי ירי נוספים. יצוין כי האחרים לא ידעו שהמערער נושא נשק. המערער נדון ל-40 חודשי מאסר ולענישה נלווית, זאת בין היתר בשים לב להיותו אב לחמישה ילדים קטנים ולכך שלקח אחריות על מעשיו. ערעורו נדחה.

בע"פ 5762/13 **פאעור נ' מדינת ישראל** (21.10.14), נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והחזקה ונשיאת נשק. על רקע סכסוך בין שתי משפחות בשל תוצאות הבחירות המקומיות לראשות המועצה הצטייד המערער באקדח ובכלי נשק נוסף, וירה לכיוון בני המשפחה השנייה. לא נגרם נזק כתוצאה מהירי. המערער נדון לשלוש שנות מאסר בפועל ולעונשים נלווים, וערעורו נדחה.

מתחם העונש ההולם - הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

14. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון כי כל אחד מהנאשמים הורשע בביצוע 3 עבירות.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מלמדות על חומרה בדרגה גבוהה.

העבירות בוצעו על ידי הנאשמים לאחר תכנון מוקדם. הנאשמים טשטשו את לוחיות הזיהוי של הרכב עמו הגיעו למקום ביצוע העבירות, והם הצטיידו טרם הגעתם לשם במוט ברזל ובאקדח ששימשו אותם לפגיעה במתלוננים. האקדח לא הוסגר למשטרה עד היום.

העבירות בוצעו בחבורה, תוך שיתוף פעולה של שני הנאשמים. חלקיהם של הנאשמים באירוע לא זהים. חלקו של נאשם 2 גדול משמעותית מחלקו של נאשם 1. נאשם 2 עשה באירוע שימוש בנשק חם באמצעותו הוא פצע את אחד מנפגעי העבירה. בנוסף, הוא ירה באוויר בתחילת האירוע, וכן ירה בנשק פעם נוספת במהלך מנוסתו. נאשם 2 גם היה זה שהיכה את נפגע העבירה השני. נאשם 1 לעומת זאת, לא עשה שימוש בנשק, ואף לא הצליח להכות את נפגע העבירה השני כיוון שהוא נבלם על ידי אחד הנוכחים באירוע. למעשה, מכתב האישום עולה כי נאשם 1 לא גרם במו ידיו נזק למי מבין נפגעי העבירה, וכי אחריותו לנזקיהם היא מכוח היותו מבצע בצוותא. כיוון שכך, מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 יהיה נמוך משמעותית מזה של נאשם 2.

לחובת נאשם 2 יש להביא בחשבון לחומרה את העובדה שהוא גילה נחישות רבה לבצע את העבירות, דבר שבא לידי ביטוי בכך שגם לאחר שנפגע העבירה הראשון החל לברוח ממקום האירוע נאשם 2 רדף אחריו וירה לעברו.

הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים חמור. השימוש במוט ברזל, ובוודאי שהשימוש בנשק חם, יכלו להביא לפגיעת גוף קשה במתלוננים, ואף להביא למותם. נאשם 2 סיכן לא רק את המתלוננים אלא גם אחרים, בכך שירה בנשק בתחילת האירוע ובסופו.

הנזק שנגרם בפועל לנפגע העבירה הראשון, שנורה, הוא נזק חמור. כעולה מהתסקיר שנערך בעניינו של הנאשם 2, בעקבות פציעותיו נפגע בעבירה הראשון נותח פעמיים ונגרמה לו נכות בשיעור של 50%. ויודגש, הגם שהנאשם 1 לא אחז בנשק ולא עשה בו שימוש הוא אחראי לנזקיהם של המתלוננים מכוח ביצוע העבירות בצוותא עם נאשם 2.

המניע לביצוע העבירות נעוץ בסכסוך משפחתי. מניע זה לא יכול להוות נסיבה מקלה אלא להיפך, באשר נקבע לא פעם בפסיקה כי אין להשלים עם יישוב סכסוכים באלימות בכלל, ותוך שימוש בנשק קר או חם הפרט.

מתחם העונש ההולם

15. לאור האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 עומד על 20 עד 36 חודשי מאסר בצירוף ענישה נלווית, ובעניינו של הנאשם 2 עומד המתחם על 4 עד 7 שנות מאסר. בהקשר זה אציין, כי אמנם נעתרתי לבקשת נאשם 1 להורות על עריכת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות בעניינו, ברם הבהרתי בהחלטתי כי אל לנאשם לפתח ציפיות מוקדמות על יסוד ההחלטה. ואכן, בסופו של דבר אני סבור כי בנסיבות העניין, לנוכח ריבוי העבירות וחומרתן, מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 לא יכול להתחיל במאסר לריצוי בעבודות שירות.

העונש המתאים

16. לעת גזירת העונש המתאים בעניינם של שני הנאשמים יש להביא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין.

שני הנאשמים הודו במיוחס להם ובכך חסכו מזמנה של המאשימה ומזמנו של בית המשפט. ההודאה באשמה מהווה גם נטילת אחריות מצד הנאשמים על מעשיהם. עובדות אלו יובאו בחשבון לזכות הנאשמים. עם זאת בהקשרו של נאשם 1 נפנה לתסקיר שירות המבחן הקובע כי הוא צמצם מחומרת העבירה ומתכוננה, וכי הוא איננו מגלה אמפתיה לנפגעי העבירה אלא מבטא עמדה מאשימה כלפיהם. גם לגבי נאשם 2 התרשם שירות המבחן כי בצד קבלת אחריות לביצוע העבירות הוא הוא נטה להקל ראש בחומרתן, וניסה לצמצם את משמעות פגיעתו בנפגעי העבירה.

נסיבות חייהם של שני הנאשמים לא היו פשוטות. הם איבדו את אביהם שהלך לעולמו לפני כעשרים שנה. שניהם הפסיקו ללמוד בבית הספר לאחר שסיימו 8 ו-7 שנות לימוד (בהתאמה), והם נאלצו לסייע בפרנסת המשפחה. נאשם 1 מתקשה עד היום בקריאה וכתובה, דבר הפוגע בדימויו העצמי ואף מקשה עליו בהשתלבות בעבודה. התרשמות שירות המבחן היא כי שני הנאשמים לא זכו לתמיכה הנדרשת לאחר מות אביהם, דבר שהוביל לכך שנאשם 2 חבר עם הזמן לחברה שולית. נסיבות חייהם הקשות של שני הנאשמים יהוו שיקול לקולה לעת גזירת עונשם.

נאשם 1 עבר תאונת דרכים קשה לפני כ- 3 שנים, אשר בעטיה הוא נוטל עד היום משככי כאבים בשל כאבי ראש מהם הוא סובל. לטענת ב"כ נאשם 1 ייתכן שפגיעת הראש שנגרמה לנאשם בתאונה משפיעה על שיקול דעתו, אך היא גם הדגישה כי היא איננה טוענת לקרבה לסייג או לאי כשירות של הנאשם. בהעדר תיעוד רפואי לא ניתן לקבל את השערת ב"כ הנאשם, ולפיכך לנושא זה לא יינתן משקל משמעותי לעת גזירת העונש.

לנאשם 1 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, ואין לו הרשעות בעבירות אחרות. לנוכח הריבוי היחסי של הרשעות קודמות בתחום התעבורה, ונוכח עונשי המאסר שנגזרו על נאשם 1 ללא הועיל, ייזקפו הרשעות אלו לחובת הנאשם 1, אך באופן מתון.

לנאשם 2 לעומת זאת, יש עבר פלילי רלוונטי יותר, בעבירות חמורות יותר. הוא ריצה בגין הרשעותיו עונשי מאסר משמעותיים המסתכמים ב- 43 חודשי מאסר בפועל. אכן הרשעתו האחרונה של הנאשם 2 היא משנת 2011, דבר התומך בטענה כי הוא החליט לנהל חיים נורמטיביים, ברם אין מנוס ממתן משקל לחומרה לעובדה שעונשי המאסר שנגזרו עליו לא הרתיעו אותו מביצוע העבירה הנוכחית.

בכל הנוגע להשפעתו האפשרית של העונש על הנאשמים ועל משפחותיהם, יש לתת משקל מסוים לקולה לעובדה שהנאשם 2 נשוי ואב לשני ילדים קטנים. אין ספק שמשפחתו של נאשם זה תיפגע כתוצא ממאסרו, ברם לא הונחה תשתית לכך שהפגיעה הצפויה עולה על הפגיעה הצפויה בכל מקרה שבו נגזר על נאשם עונש של מאסר בפועל. לפיכך, המשקל שיינתן לשיקול זה יהיה נמוך.

שני הנאשמים עשו מאמץ ממשי לתקן את נזקי העבירות שביצעו. בין המשפחות נחתם הסכם סולחה שבמסגרתו שלמו הנאשמים פיצויים למשפחת נפגעי העבירה. אכן, הסכם סולחה איננו חזות הכול, והוא איננו מקנה חסינות מפני עונש (בש"פ 1925/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (22.3.22)), אך הוא בהחלט מהווה שיקול לקולה לעניין העונש המתאים. לנוכח חומרת העבירות בהן הורשעו הנאשמים לא יינתן לשיקול זה משקל גבוה.

בקביעת העונש המתאים שייגזר על נאשם 1 תובא בחשבון התקופה בה הוא היה משוחרר בתנאים. עם זאת, יש להצטער על כך שהוא לא ניצל את התקופה בה היה משוחרר כדי לנסות להשתלב בטיפול שיקומי. כעולה מתסקיר שירות המבחן הוצע לנאשם 1 להשתלב בהליך טיפולי אך הוא דחה את ההצעה.

לאור כל האמור ימוקם עונשו של נאשם 1 קרוב לתחתית המתחם, ואילו עונשו של נאשם 2 ימוקם בשליש האמצעי של המתחם.

17. אשר על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים שלהלן:

נאשם 1

א. 22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. הנאשם 1 יפצה את נפגע העבירה מ.ח. בסכום של 5,000 ₪ ואת נפגע העבירה מ.ע. בסכום של 2,000 ₪. בקביעת סכומי הפיצוי הבאתי בחשבון את הסכום ששולם במסגרת הסולחה ואת עמדת נפגע העבירה שהעיד בישיבת הטיעונים לעונש.

ד. נאשם 1 יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר ניצן ביום 17.5.22 עד לשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות ועותק מגזר הדין. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים - 074-7831077, 074-7831078, ולהתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס ברשימת הצידוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

נאשם 2

א. 5 וחצי שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. הנאשם 2 יפצה את נפגע העבירה מ.ח. בסכום של 10,000 ש"ח ואת נפגע העבירה מ.ע. בסכום של 3,000 ₪. בקביעת סכומי הפיצוי הבאתי בחשבון את הסכום ששולם במסגרת הסולחה ואת עמדת נפגע העבירה שהעיד בישיבת הטיעונים לעונש.

סכומי הפיצוי ישולמו על ידי הנאשמים בעשרים תשלומים חודשיים שווים ורצופים, באחד בכל חודש, החל מיום 1.11.22.

הודע לנאשמים על זכותם לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' ניסן תשפ"ב, 07 אפריל 2022, בנוכחות הצדדים.